

‘De kick om iets voor elkaar te krijgen’

Ronald Ligtenberg (32) organiseert feesten voor doven én horenden, zoals afgelopen zaterdag SenCity in Nighttown. Het onmogelijke mogelijk gemaakt. Op naar het volgende project: fotografie voor blinden.

Niet doof?

“Niet doof, heel erg horend. Het idee was om muziek voor doven mogelijk te maken. Toen we bezig waren met het voorbereiden van het eerste evenement, kwamen we erachter dat het heel leuk zou zijn als er ook horende mensen bij zouden zijn.”

Muziek voor doven: dat klinkt als een paradox?

“Dat was ook mijn insteek. Ik deed een driedaagse cursus bij Landmark Education om te kijken hoe ik meer uit mijn leven kon halen. Je kijkt welke barrières je tegenkomt zonder dat je ze in de gaten hebt; blinde vlekken. Ze hadden het erover dat als je ergens écht voor gaat, je zelfs het onmogelijke voor elkaar kunt krijgen. Dat het een onwijze kick geeft als je iets voor elkaar krijgt waarvan je eigenlijk denkt: dat kan niet. En dat het ook een manier is om jezelf te ontwikkelen om doelen te stellen die eigenlijk net buiten je bereik liggen. Een sporter weet wat hij kan. Als hij daarop blijft trainen, zal hij nooit groeien; hij zal zich dus moeten richten op een groter doel, een wereldrecord, dan ontwikkelt hij zichzelf. Altijd doelen

stellen die buiten jezelf liggen. Ik werkte als marketingman bij Nighttown en dacht: wat is nou onmogelijk in mijn vak? We hebben elke doelgroep zo’n beetje binnen gehad, maar als we dove mensen op muziek uit hun dak kunnen laten gaan, dan praat je over iets wat onmogelijk lijkt. Muziek is helemaal mijn passie. Dus ik ben gaan praten met mensen om me heen en op internet met doven in contact gekomen. Toen bleek dat er wel degelijk iets te realiseren viel, zijn we aan de slag gegaan en hebben we in 2003 Deaf Valley opgezet. Dat was meteen uitverkocht, mensen kwamen uit heel Europa daar naartoe.”

Speel je zelf muziek?

“Nee. Verder dan de stereotoren kom ik niet. Ik speel dan ook uitstekend stereotoren, haha.”

Was dat dan niet ook een onmogelijkheid die je had kunnen kiezen als doel: een instrument gaan spelen?

“Ja, zeker, maar het inspireert mij meer om iets te doen waar anderen ook plezier aan beleven. Wat me ook onmogelijk lijkt, is dat ik de Mount Everest beklim, maar er

schiet niemand iets mee op als ik dat voor elkaar krijg.”

Zit dat in dat Landmark: iets voor een ander betekenen?

“Ja, en wat voor mij ook een uitdaging is, is om met een team te werken. Om andere mensen te inspireren om iets te doen wat zij onmogelijk vinden. En dat weer andere mensen daarvan horen. Dat is inspirerend. Wat ik wil uitdragen is dat er veel meer mogelijk is dan mensen meestal denken.”

Nu blijkt dat het mogelijk is om doven van muziek te laten genieten. Dus die onmogelijkheid bestaat nu niet meer.

“Nee, haha. Zodra ik dat in de gaten kreeg, heb ik nieuwe doelen gesteld. Enerzijds zijn we nieuwe projecten begonnen: fotografie voor blinden. Anderzijds dacht ik: we doen dit nu met succes in Nederland, kunnen we het niet over hele wereld neerzetten? Zodat ook in Zuid-Amerika doven op muziek kunnen dansen, in Zuid-Afrika? Daar hebben we nu een begin mee gemaakt.”

Zit er ook een commerciële kant aan?

“Ik denk dat het commercieel heel erg interessant is, maar aan de andere kant kost zo’n evenement nog ontzettend veel geld. Het heeft nog wel wat voeten in de aarde om het ook serieus commercieel te kunnen exploiteren. Dus dat zie ik zo gauw niet gebeuren.”

Ben jij van huis uit zo’n goeie jongen?

“Nou, ik kom niet uit de goot of zo. Maar die cursus heeft me wel het inzicht gegeven dat er veel meer mogelijk is dan ik altijd dacht.”

Doe je zo’n cursus omdat je op dat moment niet tevreden bent met je leven?

“Ik had een prima leven, daar was niks mis mee. Leuke vrienden, leuke baan. Maar..., ik had wel het idee: er zit meer in. Ik ben altijd op zoek geweest: hoe kan ik er meer uit halen? Nog steeds. Nu kreeg ik het inzicht dat ik me door dingen liet stoppen. Dat heeft meestal te maken met kwetsbaarheid. Hoe kwetsbaar durf je jezelf op te stellen? Doordat ik dit aanga, komen mensen erachter dat ik sommige dingen wel eens niet goed doe. Ik vergeet ook wel eens wat namelijk. Ik maak ook wel eens spelfouten.

Zolang ik niets schrijf, ziet niemand dat, maar op het moment dat ik een persbericht verstuur dat vol met spelfouten staat, komt iedereen daar achter. Dus ik moet iemand vragen om dat na te kijken, maar dan moet ik me wel kwetsbaar opstellen. Dat durf ik nu. Vroeger was ik daar niet zo goed in. Ik ben een heel stuk faalangst kwijtgeraakt.”

Je doet dit voor mensen die anders van muziek verstoken zouden zijn. Je offert je dus op?

“Ook wel, maar het gaat mij vooral om de kick om iets onmogelijks voor elkaar te krijgen. Het werd me heel snel duidelijk dat het niet zou lukken als ik dit ging doen om dove mensen te helpen. Doven hoeven helemaal niet geholpen te worden. Ze missen verder niks, maar ze doen wel iets wat ze nog nooit eerder hebben gedaan. Ze vinden het fantastisch, maar het is niet dat ze het nodig hebben. Het altruïstische is niet zozeer het motief. Uiteindelijk doe je het toch voor jezelf.”

Ben je een idealist?

“Ja, een praktische idealist. Geen dromer.”

TEKST FRANK VAN DIJL

